

0511 – 11. mai

Hva er det fremdeles jeg mangler? Mat 19: 20.

Mange er kristelige, uten å være kristne. Ja, uten i det hele tatt å være vakt. Og mange er vakt og på en viss måte omvendt – nemlig ved den omvendelsen de selv kan foreta. De har vendt seg bort fra verdens løsslupne, gudløse vesen, og til et viljesbestemt alvorlig og gudfryktig livsmønster. Men er fremdels ingen rett kristen, ennå ikke frigjort og frelst i Kristus alene.

Mange tror og bekjenner også at Kristus er vår visdom, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, – fordi de vet at Kristus skal være alt dette, og at det er dette de skal tro og bekjenne for å være en rett kristen. Men under denne troen og bekjennelsen er der et hjerte som har sin skjulte trøst og tillit til noe ganske annet. Det kan være omvendelsens alvor, det kan være angeren, bønnen eller kampen. For når disse tingene «fungerer tilfredsstillende», da er man så trøstet og så kristelig –. Men er det i Kristus –?

Det sanne forholdet viser seg når noe av dette ikke fungerer slik vi gjerne ville. Da kan vi ikke trøstes utelukkende med Kristus. Da betyr han ikke noe som helst! Da viser det seg å være en snikende egenrettferdighetens slange, en falsk tro. For den har ikke sin virkelige – og eneste – trøst i Kristus alene.

Vi finner et herlig og treffende uttrykk for disse sannhetene i 1Kong 19: 11–13: «Og se, Herren gikk forbi, og en stormvind, stor og kraftig, rev fjellene i stykker og knuste klippene for Herrens åsyn, men Herren var ikke i stormvinden. Etter stormvinden kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet. Etter jordskjelvet kom det en ild, men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom en svak, hviskende røst. Straks Elia hørte den, dekket han til ansiktet sitt med kappen og gikk ut og stilte seg i inngangen til hulen».

I dette majestetiske, billedlige underet så profeten ikke bare Guds ledelse av sitt eget liv skildret og malt for øynene. Men også et bilde på hvordan Gud arbeider i sitt nåderike på jord.

Stormvinden, jordskjelvet og ilden var jo en treffende skildring av loven, hvordan og når den arbeider. Mens derimot lyden av den svake, hviskende røsten, skildrer evangeliet, og når det er tid for dette – først sterkt, og i det ytre.

Det skildrer hvordan Gud handlet med menneskene på forskjellig vis i Det gamle og Det nye testamente. Men også hvordan Gud arbeider mer stille i det enkelte menneskes indre, der også alltid en «gammeltestamentlig tid», – med dens lover, krav, mangfoldige offertjenester og venting, – går foran Kristi komme og nådefulle åpenbarelse. Og denne «gammeltestamentlige tid» kan være lang hos den ene, og kortere hos en annen.

Hos mang en sjel reiser det seg nemlig ofte et stormvær av åndelige oppdagelser, innsikt, forsett, åndelige ord og aktiviteter. Så de til og med selv i Herrens navn begynner å storme på andre. Begynner å rive fjellene i stykker og knuse klippene for Herrens åsyn. Og der er sterke meninger om mangt. Men sørgelig lite besinnelse og visdom, sørgelig lite av erfaringens dybde. Ja, selv er de ikke en gang vekket virkelig opp. For de har fremdeles stor trøst i mange ting i seg selv, og har store forhåpninger til en stadig positiv utvikling i deres omvendelse. Det er bare et sterkt vær, en stor og kraftig stormvind. «Men Herren var ikke i stormvinden» –!

Så utvikler saken seg videre med slik en. Han blir virkelig vekket opp. Det blir et jordskjelv i hans indre. Et skjelv går gjennom hjertet hans. Han får se at med all sin storm verken er eller gjør han selv det Ordets innhold virkelig krever. Han forskrekkes. Han går nå alvorlig inn for både å gjøre og bli det som kreves. Men han lykkes ikke i dette. Der er ingen kraft. Det ble bare med jordskjelvet, og alt det maktet å opprøre. For «Herren var ikke i jordskjelvet». Tvert imot blir det nå bare verre og verre. For «de syndige lystene blir vekket ved loven, som vekker all slags ondt begjær i ham», og som nå bare overmannet ham mer enn før. Da begynner det å brenne en ild, en pinende angstens ild og en brennende anstrengelsens ild. Men alt like nyttesløst – for «Herren var ikke i ilden».

Nå faller motet. Alt er like fruktesløst. Alle forhåpninger har slått feil, alle muligheter er tapt. Og nå begynner det å brenne opp, det som ilden hadde antent; det egenrettferdige jeg-et: Jeg ..., jeg måtte, jeg skal, jeg burde jo ...! Men Paulus sier: «Og jeg døde».

Men nå, nå kommer «en svak, hviskende røst»; evangeliets helbredende, fredskapende og frelsende stemme.. Nå er tiden inne for å trøste det fortvilte hjertet. Nå smaker det godt å høre om en fullstendig ufortjent nåde over det helt og holdent fortapte menneskebarnet som ligger der i sitt blod. Nå, når all annen trøst har slått feil, får den rette trøsten rom i hjertet. Nå faller de stormende tankene til ro. Kvalen og begjærene stilner. Nå er det født et nytt liv, en fryd, en fred, en kjærlighet og en sandrektighet og fortrolighet med Herren. Nå er det skapt vennlige øyne, glade og fredskapende ord, nye åndelige evner.

For her er nå Herren, her dekker vi til ansiktet i salig undring overfor en så uventet hjelp, en så uforskyldt nåde, og sier: Dette hadde jeg aldri trodd. Dette forstod jeg ikke, at det kunne skje på denne måten. At jeg av bare nåde skulle få nåde når jeg var som aller verst.

Eller vi blir stumme i salig skam over den store nåden, slik det står i Esek 16: «Du skal huske, bli skamfull og aldri mer åpne din munn på grunn av din vanære, når jeg gir soning for deg for alt du har gjort, sier Herren Gud». Når Elia i den svake, hviskende røsten opplevde Herrens nærvær, «da dekket han til ansiktet sitt med kappen og gikk ut og stilte seg i inngangen til hulen». For liksom å gi uttrykk for at han nå bare stilte seg inn under Herrens vilje i alt: «Tal, Herre; din tjener hører».

Først nå er man en kristen, og i stand til å leve et nytestamentlig liv – ikke i bokstavens, men i Åndens tjeneste. Nå er også den stummes tunge løst til lovprisning, til en rett bekjennelse av Kristus. En rekkefølge også David uttrykker slik: «Jeg trodde, derfor talte jeg, men jeg blir svært plaget.».